

tus, sed solum per modum actus, et implicite potius quam explicite; unde id non satis est ut in præsentis talis actus denominetur cultus, quia non est voluntarius ut cultus, sed ut affectus colendi.

4. *Quomodo per reflexionem actus internus possit esse cultus.* — Altera vero pars declaratur, quia non repugnat ex generali affectu colendi Deum, habere voluntatem sacrificandi aut communicandi, maxime quando deest opportunitas exercendi exteriores actus. Tunc ergo ex illo affectu possum Deum in cultum offerre ipsam voluntatem sacrificandi, vel communicandi. Illa ergo eadem voluntas et est affectus cultus externi, et est quidam internus cultus. Est item a religione proxime factus, quia versatur circa materiam ejus, et est etiam imperatus ab eadem, medio illo priori affectu colendi Deum. Ac denique simul est actus proprius religionis, et materia ejus ratione prioris actus. Ratio vero a priori est, quia voluntas est reflexiva, et imperativa unius actus proprii per alium, nam vult velle seu amare, et hoc modo comprehendit actus suos sub materia sua. Et similiter potest habere duplicem respectum ad eundem actum, scilicet, imperantis et elicentis. His autem modis potest operari intra materiam religionis, quia eadem est ratio de illa ac de aliis. Ob eandem ergo causam, eadem religionis virtus illum modum operandi participat, et per unum actum sibi imperat alium, quem ipsa etiam elicit. Semper autem ratio cultus convenit tali actui per ordinem ad alium, cuius est objectum, et a quo in talem finem ordinatur.

5. *Actus externi cultus ex parte materiæ in duo membra dividuntur.* — Jam vero, ut aliud membrum propositum explicemus, actus colendi omnino externi sunt actus corporis, vel usus cujuscumque rei corporalis, circa quem per se et directe versatur affectus ipse colendi Deum; tum quia ille cultus non resultat ex alio actu, sed per illam directam voluntatem imperatur; tum etiam quia illi actus per se assumuntur in gloriam vel honorem Dei, tanquam signa per quæ homo protestatur divinam excellentiam. Hic ergo cultus Dei exterior multiplex esse potest, juxta varietatem actionum quas explicatas reliquimus, tractando de objecto materiali: est enim eadem ratio.

6. Solum ut ea, quæ tractanda sunt, præ oculis habeantur, oportet advertere hos actus ex parte materiæ, in duo principalia membra

distingui a D. Thoma, d. quæst. 81, art. 3, ad 2, et quæst. 89, in capite illius; quia possumus Deum honorare vel exhibendo illi aliquid, vel assumeado quasi ad nostrum usum aliquid divinum. Hic posterior modus exercetur in usu sacramentorum, in quo subjicitur homo Deo, ut sanctificatori suo, de quo usu in tertia parte D. Thomæ dictum est. Exercetur etiam hic modus in assumptione divini nominis ad confirmandum aliquid, ut per juramentum, vel aliquid simile.

7. Rursus prior modus honorandi Deum esse potest per varios actus. Quidam enim sunt, qui per membra corporis immediate exercentur, ut sunt genuflexio, capitis inclinatio, totius corporis prostratio, etc. Alii vero sunt qui per alias res externas exercentur, ut per sacrificia et oblationes, quæ interdum fiunt immediate ipsi Deo: interdum vero mediate, propinque autem ejus ministris, ut decimarum, et primitiarum solutio. Præter hos etiam est alius actus, qui duos complectitur. Prior est promissio alicujus rei facta Deo, nam per talem promissionem speciali modo ipsa res promissa exhibetur Deo in honorem ejus; alius est actus quo talis promissio impletur, et solvitur Deo debitum, per illam specialiter contractum. De quibus actibus postea in speciali dicendum est. Hic autem solum adverte illos interdum esse posse pure internos, regulariter vero ab hominibus exterius fieri, et ideo inter externos actus collocari. Oratio vero e converso ponitur inter actus internos, quia ibi principaliter consummatur, licet in actum etiam exteriorem prodire possit et soleat.

8. *Suboritur difficultas.* — Difficultas vero circa dicta suboritur, quia motus appetitus sensitivi non videntur sub dicta numeratione comprehendi, et tamen illis possumus etiam uti ad colendum Deum; ergo non videtur sufficiens divisio. Major patet, quia illi actus spirituales non sunt, ut constat, nec sunt ita corporales, ut ex affectu colendi Deum directe imperari, aut in nobis excitari valeant. Minor vero patet, tum quia devotio est actus religionis, et tamen magna ex parte pertinet ad appetitum sensitivum; tum etiam quia appetitus sensitivus potest aliquo modo in Deum moveri, juxta illud Ps. 83: *Cor meum, et caro mea exultaverunt in Deum vivum*; ibi enim nomine *cordis* spiritualis appetitus, nomine *carnis* sensitivus appetitus intelligitur. At hic appetitus non movetur, nisi media phantasia proponente objectum; potest ergo phantasia

CAPUT III.

AN CULTUS EXTERNUS SIT ACTUS A RELIGIONE ELICITUS, VEL IMPERATUS.

1. *Argumentum quo probatur externum cultum a religionis virtute non posse elici.* — Sub externo comprehendimus omnem actum alterius potentiæ a voluntate; et hinc oritur ratio dubitandi, quia actus elicited ab habitu debet etiam esse elicited a potentia, in qua inest habitus; sed hic cultus externus non elicited a voluntate, in qua inest religio, ut infra videbimus; ergo neque ab ipsa religione elicited. Minor per se clara est, quia ille cultus externus per corpus immediate exercetur; voluntas autem per se et immediate non afficit motus corporis, sed solum applicat potentias exequentes ad movendum; non ergo talem cultum elicited; nam elicere, est proprie et per se efficere. Neque, ut voluntas dicatur elicere motum aliquem, satis est ut applicet aliam potentiam ad efficiendum talem cultum; alias voluntas elicere assensum fidei, vel opinionis, et actum visionis corporalis, et similia, quæ dici non possunt. Major autem probatur, quia habitus non est principium per se efficiens, sed solum coadjuvans potentiam, et ideo in tantum habitus operatur, in quantum potentia, cui adhæret, utitur illo, et ideo habitibus utimur, cum volumus; ergo non potest habitus elicere actum, nisi cum sua potentia; ergo necesse est ut potentia eundem elicied, et quod ad illum eliciedum applicet habitum, seu habitu utatur. Et confirmatur, quia elicere actum, juxta propriam illius verbi significationem communi usu receptam, idem est quod immediate ac per se efficere actum, qui elicied dicitur; at vero habitus non efficit hoc modo, nisi actus suæ potentiæ; ergo.

2. *D. Thomæ in hac re sententia proponitur.* — Nihilominus D. Thomas, d. q. 81, art. 2, ad 1, et art. 4, ad 2, sentit actus aliquos exterioris cultus divini esse elicited a virtute religionis. Et quia hoc non poterat in universum de omnibus affirmari, distinctionem talem indicat. Nam cum colimus Deum per actus aliarum virtutum, ut fidei, misericordiæ, etc., tunc cultus ille non est elicited a religione, sed tantum imperatus; quando vero actus, quo Deum colimus, non habet per se honestatem alterius virtutis, ut est sacrificium, adoratio, tunc actus ille est proprie elicited a vir-

aliquo modo illi proponere Deum; ergo possunt tales actus hujus inferioris portionis in divinum cultum et honorem referri.

9. *Dupliciter voluntas ordinat motus appetitus, directe, scilicet, et indirecte.* — Circa hanc difficultatem, adverte duobus modis posse voluntatem per affectum in Deum excitare, vel ordinare motus aliquos sentientis appetitus, scilicet, vel indirecte, et per quamdam concomitantiam, et sympathiam potentiæ, vel directe volendo talem actum, ita ut inferior actus sit objectum superioris actus voluntatis. Priori modo movetur appetitus, quando ex meditatione intellectuali rerum divinarum, et ex affectu voluntatis in Deum, excitatur in phantasia apprehensio aliqua, et representatio earumdem rerum sub aliqua materiali forma vel habitudine, et consequenter insurgit in appetitu motus proportionatus affectui voluntatis, delectationis, vel tristitiæ, timoris, aut desiderii, vel alius similis. Fit enim sæpe hæc motio appetitus, homine nihil de illa cogitante per intellectum, neque directe illam volendo per voluntatem, sed solum ex conjunctione potentiæ, quæ in eadem anima corpori conjuncta radicanatur. Posteriori autem modo movetur appetitus, vel phantasia, quando homo directe vult applicare internum sensum, seu cogitativam, ad cogitandum, prout potest, de rebus divinis, ut de Deo sub ratione benefactoris, aut alia simili, sub aliqua ratione materiali, et similiter movet appetitum ad aliquos affectus circa talia objecta exercendos. Quomodo etiam potest voluntas ex affectu religionis movere directe appetitum sensitivum, ut suo modo subjiciatur Deo, vel doleat, vel gaudeat, in ordine ad cultum ejus.

10. *Suborta difficultas dissolvitur.* — Quando ergo appetitus movetur priori modo, et elevatur aliquo modo ad exercendos suos actus ex affectu, et consideratione superiori divinarum rerum, tunc actus appetitus sub interiori cultu computantur tanquam accessorium sub principali. Posteriori autem modo imperati, pertinent magis motus appetitus ad cultum corporalem et externum, tum quia directe intenduntur et imperantur in ipso corpore; tum etiam quia tunc, moraliter loquendo, non separantur ab actibus externis corporis, ad quos fere semper ordinantur. Et ideo non oportet hos actus ab interiori et exteriori cultu distinguere, nam sub illis sufficienter comprehenduntur.

tute religionis. Ratio hujus sententiæ esse potest, quia necesse est omnem actum virtutis, tam externum quam internum, elici ab aliqua virtute; sed actus, quibus colimus Deum, qui ex se non habent aliam honestatem præter rationem cultus, non eliciuntur ab alia virtute extra religionem; ergo eliciuntur ab illa.

3. *Cajetani corollarium.* — Unde infert Cajetanus non esse de ratione actus elicitum ab aliqua virtute, quod sit elicitus ab eadem potentia in qua est virtus, sed solum quod non eliciatur ab alia virtute, et quod sit a voluntate movente aliam potentiam ad talem actum ex immediata inclinatione talis virtutis. Nam, ut actus sit elicitus a virtute, non est necesse ut sit ab illa quoad substantiam suam, sed satis est quod ab illa habeat modum, id est, facilitatem et promptitudinem. At vero quando fit immediate ex propensione religionis, non interveniente aliqua alia virtute morali, tunc, licet non sit actus voluntatis, sed intellectus, aut alterius facultatis, a sola religione habet quod facile et prompte fiat; ergo est elicitus ab illa. Quæ ratio cessat, quando actus habet propriam honestatem alterius virtutis, nam tunc ab illa habet immediate promptitudinem et facilitatem, ut eleemosyna a misericordia, et ideo talis actus non est elicitus a religione, sed tantum imperatus.

4. *Solvitur argumentum ex doctrina Cajetani.* — Unde ad rationem in contrarium, in summa respondet Cajetanus negando majorem, quia ut actus sit elicitus a virtute, non est necesse ut ab illa habeat substantiam, sed modum; hanc autem potest habere actus a virtute superioris potentiæ, etiamsi ab illa non eliciatur. Unde alii inferunt, etiam actum virtutis existentem in voluntate, et ab illa sola per se effectum, quoad suam entitatem et substantiam, posse etiam esse elicitum a virtute existente in appetitu sensitivo, quia, mediante moderatione passionis alicujus, ab illa habet immediate facilitatem et modum virtutis; ut actus temperantiæ, qui est in voluntate, elicitur a virtute temperantiæ, quæ est in appetitu sensitivo. Alii vero moderantur loquendi modum, et aiunt virtutem voluntatis elicere actum potentiæ exequentis, non physice, propter rationem a nobis in principio factam, sed moraliter, propter illam facilitatem, et modum virtutis.

5. *Questio magis explicatur.* — Sed ne fortasse sit quæstio de nomine, vel propter abusum vocis alicujus circa rem ipsam erremus,

explicemus prius quid res ipsa habeat, et inde facile constabit quomodo loquendum sit. Primo ergo certum videtur, religionem non habere efficientiam aliquam, sive physicam, sive moralem in exteriori actum, nisi medio actu elicitum ab ipsa voluntate simul cum virtute religionis. De physica efficientia, hoc est per se notum ex ratione in principio posita, quia habitus non operatur per se, sed quatenus illo utitur potentia, et ideo nihil potest immediate ac per se efficere physice, nisi proprium actum talis potentiæ. Item quia habitus per se efficere non potest nisi in ordine ad objectum suum; in suo autem objecto servat proportionem cum potentia, et ideo non potest immediate operari nisi circa objectum suæ potentiæ, et sub particulari aliqua ratione illius, atque ita immediate nihil per se efficit, nisi cooperando ipsi potentiæ. De morali autem efficientia patet, quia religio non est causa moralis per se actus exterioris, nisi quatenus moraliter applicat potentiam exequentem ad operandum; sed non applicat illam nisi mediante actu elicitum a voluntate, id est, media voluntate sacrificandi, vel flectendi genua, vel quid simile; ergo.

6. *Quot modis virtus unius potentiæ facilitatem præbeat ad actionem alterius.* — Unde obiter intelligitur quomodo virtus unius potentiæ det facilitatem ad actionem alterius potentiæ; variis enim modis potest illam conferre, uno modo per accidens tantum, tollendo impedimenta, et hoc modo habitus appetitus sensitivi, quatenus moderatur affectum ejus, potest dare facilitatem ad actum voluntatis. Hic tamen modus non satis est ut actus voluntatis dicatur elici ab habitu appetitus sensitivi, quia illa facilitas solum est in tali habitu, ut a causa per accidens. Alioquin etiam posset dici elici a frigefactione corporis, aut a complexione sic vel sic temperata, quia hæc etiam conferunt ad facilitatem, removendo prohibens. Alio modo confert virtus ad facilitatem ex parte objecti, et per quamdam concomitantiam; quia qualis unusquisque est, talis finis sibi videtur; et quia facilius et attentius cogitamus de his ad quæ afficimur vel inclinamur. Et hic etiam modus non sufficit, ut actus unius potentiæ fiat ab alia, vel a virtute ejus, quia est etiam modus valde extrinsecus, et per accidens, magis per quamdam occasionem quam per efficientiam.

7. *Tertius facilitandi modus magis proprius explicatur.* — Tertio ergo modo potest virtus unius potentiæ dare facilitatem ad actionem

alterius potentiæ, quatenus illæ potentiæ per se subordinantur, et superior applicat inferiori ad operandum, quæ applicatio est moralis influxus per se. Et hoc modo in tantum virtus superioris potentiæ, verbi gratia, religio, dat facilitatem in actum inferioris facultatis, in quantum voluntati dat facilitatem in efficiendo illum actum, quo movet inferiorem potentiam. Alio enim modo facilitatem per se dare non potest. Unde si potentia exequens in se habet aliam difficultatem, vel defectum virtutis, non sufficit virtus superioris potentiæ ad dandam facilitatem intrinsecam, ut sic dicam, sed per proprias dispositiones, vel habitus danda est, ut per se constat, et sumitur ex D. Thoma, 1. 2, q. 56, art. 4, et 2. 2, q. 4, art. 2. Facilitas ergo in actu potentiæ exequentis solum potest esse per denominationem extrinsecam ab actu voluntatis, quatenus ille facilius fit ex habitu. Unde propter illam solum rationem non poterit dici elici ab habitu tali, quia etiam actus imperatus participat hanc denominationem ab actu imperante; eo enim facilius fit talis actus, quo voluntas media facilitatem habet in imperando; ergo participat illam ut actus imperatus, non ut elicitus.

8. *Actuum externorum cultus divini, alii proxime a religione imperantur, alii remote.* — Secundo nihilominus certum est, quosdam esse actus externos, qui, in ratione actus honesti et studiosi, non postulant fieri, nisi ex motione immediata religionis per actum voluntatis pertinentem de se ad illam virtutem; alios vero esse qui non fiunt ex immediata motione voluntatis per actum religionis, sed per actum alterius virtutis misericordiæ, aut temperantiæ, vel alterius similis. Hoc constat satis ex supra dictis, et ex doctrina D. Thomæ et Cajetani. Jam ergo, rectene dicantur priores actus elicitum a religione, et posteriores imperati propter dictam differentiam, et ad explicandam illam, quæstio est de nomine. Tamen quia periti in hac arte ita loquuntur, ita etiam nos loqui possumus. Satis vero esset priores vocare, proxime imperatos, posteriores vero remote, quia illi sine alia virtute media imperantur, hi vero media alia virtute. Non video enim cur, sicut voluntas dicitur imperare genuflexionem, immediate illam volendo, non dicatur etiam religio illam imperare, immediate concurrando, et efficiendo illam voluntatem.

9. Imo, ut actus sit imperatus a virtute, non semper necesse est ut eliciatur medio alio ha-

bitu; nam assensus fidei imperatur a pia affectione voluntatis, licet fiat medio habitu fidei; et actus fortitudinis, existens in irascibili, imperatur immediate a voluntate, et ab habitu ejus (si quis est), licet eliciatur ab appetitu, medio habitu, quem in se habet. Tunc ergo dicitur actus alterius potentiæ a voluntate, immediate imperari a virtute voluntatis, quando illa potentia applicatur immediate per actum voluntatis elicitum a tali virtute. Quando autem voluntas, utens una virtute sua, non applicat aliam potentiam, nisi media alia virtute ejusdem voluntatis et actu illius, tunc dicitur mediate imperare actum exterioriorem, et hoc modo se habet religio ad opera misericordiæ, et alia similia. Et ita satis constat distinctio talium actuum, sive quidam vocentur elicitum, et quidam imperati; sive illi dicantur proprii et quasi connaturales religioni, alii adventitii et extranei; sive denique hi dicantur immediate imperati a religione, alii mediate. Quod proprie locum habet in actibus externis secundum se spectatis, ut condistinctis ab internis; nam si consideretur actus externus ut conjunctus interno, et quatenus ex utroque fit unus moraliter, sic optime dicitur talis actus elicitus a religione, quando eliciendo internum, immediate trahit externum, et illum proxime informat, et ita locutus est D. Thomas.

10. *D. Jacobi verba, Jicet a D. Thoma ad actus a religione imperatos applicentur, proprius tamen de religionis statu intelligenda sunt.* — Ex quibus facile intelliguntur verba Jacobi 1: *Religio munda et immaculata hæc est, visitare pupillos et viduas in tribulatione eorum, et immaculatum se custodire ab hoc sæculo.* Quæ existimat D. Thomas, dicto art. 1, ad 4, esse dicta, quia hæc officia solent a religionis virtute imperari. Quod potest facile sustineri, verba illa nude considerando, quia in re verum est. Tamen, inspecta intentione Jacobi, non videtur loqui de speciali virtute religionis, sed de statu, seu professione religiosa, ut patet ex antecedentibus verbis: *Si quis putat se religiosum esse, non refrænans linguam suam, sed seducens cor suum, hujus vana est religio.* Ibi enim religiosum appellat non a sola virtute religionis, ut constat, quia non frænare linguam non est contra specialem virtutem, sed contra sanctitatem, ut complectitur omnem virtutem, et consequenter veram professionem religiosam. Contrariam ergo professionem vocat vanam religionem, cui veram opponit, cum subjungit: *Religio munda, etc.*

Quæ profecto munda et immaculata erit, etiamsi illi actus visitandi pupillos non fiant ex imperio peculiaris virtutis religionis, sed ex propriis virtutibus. Potest autem hoc intelligi, vel de professione religiosa, ut dicitur statum perfectionis; quomodo dixit Euseb., in Vita Hieron.: *Sacerdos et monachus sine misericordia, navis est in medio pelagi undique perforata; sunt hi monachi solo habitu et nomine, quorum vana est religio.* Vel magis ad mentem Jacobi intelligi potest de religione christiana; ac si dicat, non esse solidum, ac bonum christianum, qui linguam non moderatur, neque opera misericordiae exercet. Et hanc esse Jacobi sententiam, dixit Abbas Isaïas, orat. 21 de Pentec., tom. 2 Bibl.

CAPUT IV.

HABEATNE RELIGIO ACTUS PROPRIOS INTER SE SPECIE DIFFERENTES.

1. Non est difficultas de actibus proprie imperatis secundum se spectatis, quia constat illos posse esse omnium virtutum, ut fidei, misericordiae, ut supra dictum est, qui secundum se essentialiter distinguuntur. Idemque est de multis actibus exterioribus, ut sunt, verbi gratia, jurare, vovere, sacrificare, nam quoad materiales actiones aperte distinguuntur. Difficultas vero est, an in ordine ad religionem essentialiter distinguantur. Ubi simul quaerendum est de internis actibus voluntatis, an voluntas ordinandi, verbi gratia, et sacrificandi, sint actus inter se distincti.

2. *Differentia quæ constituit actum in tali esse virtutis, ipsum etiam in tali esse entitativo constituit.* — Ut autem intelligatur difficultas, et vitentur distinctiones inutiles, advertere oportet, in interiori actu voluntatis (si intrinsece et ex objecto est actus virtutis), ipsam differentiam, per quam constituitur in tali esse virtutis, esse etiam differentiam constituentem ipsum actum in suo esse entitativo, neque recte considerari ipsum esse virtutis tanquam adjacens entitati essentiali talis actus. Secundo, suppono de ratione actus voluntatis, ex objecto honesti, esse ut tendat in honestum, qua honestum est; quia omnis actus voluntatis tendit in bonum sub ratione boni: nullum autem bonum est per se rectum, et consentaneum rationi, nisi quod honestum est, et ideo nullum bonum reddit per se actum studiosum, et virtutis,

nisi honestum, quatenus honestum est. Atque eadem proportione et ratione, tale bonum honestum, quatenus tale est, constituet actum in tali esse virtutis. Et hæc est ratio a priori, ob quam ipsum esse virtutis est substantiale interno actui voluntatis, quia nimirum sumitur ex tendentia ad primum objectum talis actus, in qua tendentia consistit substantiale esse ejusdem actus. Tandem suppono, quod sæpe dixi, exteriores actus esse objecta internarum voluntatum. Unde in illis considerari potest vel materiale objectum, quod est talis vel talis actus, vel formale, quod est honestas objectiva existens in tali actione, quatenus cultus Dei est, a qua habet interior actus voluntatis suam honestatem formalem, quam etiam appellamus ipsum esse virtutis.

3. *Prima sententia.* — In prologo *Sententiarum.* — Duæ igitur sunt opiniones extreme contrariæ. Prima est dicentium, quoties exteriores actus religionis, in suo esse naturali et materiali, specie distinguuntur, etiam distinguuntur specie interiores voluntates, quæ circa illos versantur ob divinum cultum. Ita sentiunt Nominales, non in particulari de religione, sed universe, de quocumque habitu, vel virtute morali. Fundamentum eorum est, quia sicut loqui, verbi gratia, vel genua flectere, vel sicut credere et petere, sunt actus natura sua specie distincti, ita velle hunc, vel illum actum facere, requirit volitionem specie distinctam, quia motio activa debet accommodari passivæ. Nec refert (aiunt) quod illæ omnes actiones sint volitæ ad cultum Dei, nam inde solum sequitur internas voluntates convenire in eodem esse morali virtutis, non autem in eadem specifica entitate actus.

4. *Proposita sententia rejicitur.* — Hæc vero sententia communiter rejicitur, quia distinctio et constitutio actuum, et habituum, non sumitur sufficienter ex objectis materialibus, quia et circa idem materiale objectum contingit versari distinctos actus intellectus et voluntatis, et eundem actum circa diversa materialia objecta, ut latius traditum est in *Metaphysica*. In præsentia etiam non admittimus distinctionem illam de esse morali et naturali seu entitativo in ipso interno actu virtutis, ut diximus. Quocirca si interiores actus virtutis religionis, qui sunt in voluntate, dicuntur convenire in specifico esse virtutis, simpliciter fatendum est esse ejusdem speciei, etiam in entitate. Neque oportet volitiones esse in sua entitate specie distinctas, etiamsi

causent exteriores actiones, vel motiones in specie distinctas, quia, ut exterior actio causetur ab interiori voluntate, sufficit quod sit volita, sive ex hoc, sive ex alio motivo volita sit; ut autem speciem conferat, non sufficit sola materia, sed formale objectum attendendum est.

5. Est ergo secunda sententia, quæ affirmat omnes actus religionis formaliter esse ejusdem speciei. Cujus sensus esse debet, exteriores actus, quamvis in entitate distinguantur, tamen in honestate, quam habent in ordine ad divinum cultum, convenire, esseque ejusdem rationis in ratione objecti honeste appetibilis; ac proinde interiores actus voluntatis, quibus talia objecta, seu tales actus exteriores (sub quibus omnem Dei cultum comprehendimus) appetuntur, seu imperantur, esse ejusdem speciei, etiam quoad entitates physicas seu naturales ipsorum. Unde etiam fit, ut ipsi actus exteriores, quatenus ab his interioribus imperantur et denominantur, moraliter conveniant in esse talis virtutis, quantumcumque in esse naturali distinguantur. Atque hæc sententia censetur esse D. Thomæ in his articulis, præsertim in 3, ad 1 et 2, et in 4, ad 1 et 2. Et eam sequuntur frequentius moderni Thomistæ. Fundamentum est, quia religio est una virtus in specie, ut hic docet D. Thomas; ergo est unus habitus specie; ergo omnes actus ejus sunt ejusdem speciei. Probatur ultima consequentia; tum quia actus generant habitum; ergo, si sunt specie diversi, non possunt generare eundem habitum in specie; tum etiam quia si habitus est unus, habet unum formale objectum: ergo et omnes actus in eodem formali objecto conveniunt, quia habitus non attingit objectum nisi per actum; ergo etiam actus sunt ejusdem speciei; nam ex objecto formali speciem sumunt immediatius (ut ita dicam) quam habitus; nam, ut est vulgare, habitus per actus, et actus per objecta specificantur.

6. *Assertio 1.* — Inter has sententias media tenenda est. Et imprimis certum existimo dari aliquam distinctionem specificam in actibus religionis, eam, scilicet, quæ communis est omnibus habitibus, præsertim voluntatis. Nam (ut attigi in quarto tomo, tractando de virtute poenitentiae, et generalius disp. 44 *Metaphysicæ*, sect. 11), quando actus sunt inter se ordinati, ut unus ex alio per se oriatur, ut odium mali ex amore Dei, desiderium et delectatio ex amore boni præsentis

vel absentis, electio ex intentione, etc., tunc omnes tales actus radicati in eodem objecto formali pertinent ad eundem simplicem habitum, quamvis tales actus specie physica seu entitativa distinguantur ex diverso modo attingendi tale objectum, et participandi honestatem ejus. Constat autem virtutem religionis omnes hos actus voluntatis posse exercere circa eundem cultum Dei; nam habet affectum illum per modum simplicis amoris, et simili modo potest odio habere divinam irreverentiam, vel defectum in cultu. Constat item amorem et odium specie distingui inter se, et ex eodem principio nasci; ergo saltem ex hac parte elicit religio actus specie distinctos. Et eodem modo discurri potest per cæteros actus insinuos. Neque in his habet difficultatem fundamentum secundæ sententiæ, quia tales actus ratione connexionis pertinere possunt ad eundem habitum, tanquam ad idem principium; et eadem ratione possunt illum generare, præsertim ratione primarii actus, qui est quasi fundamentum reliquorum, ut in fine dictæ sect. 11, in *Metaphysica*, declaravi.

7. *Secunda assertio.* — Hæc vero distinctio actuum interiorum, circa eundem externum actum seu objectum versari potest, ut ex dictis facile constat. Difficultas ergo propria relinquitur de actibus voluntatis, qui in generali modo tendendi sunt ejusdem rationis, ut sunt actus amoris, vel intentionis, quando versantur circa diversos actus externos, seu diversos cultus Dei; est, inquam, difficultas an inde habere possint distinctionem specificam. In quo secundo censeo certum, non semper illam habere, neque ad eam sufficere quæcumque distinctionem cultuum. Hoc patet ex dictis contra primam sententiam. Deinde declaratur exemplis et ratione; nam genuflexio, verbi gratia, et vocalis confessio divinæ excellentiæ, actus sunt materialiter et physice distincti, et tamen si fiant animo honorandi Deum, ut supremum dominum, non habent in ratione cultus honestates diversarum rationum; ergo interiores actus voluntatis et religionis, qui circa tales materias versantur, erunt ejusdem speciei substantialis, cum illam sumant ab honestate objectorum. Consequentia patet ex dictis, et antecedens videtur per se evidens; quia honor resultans ex tali actione est idem, et inde habet hic actus suam honestatem; ergo accidentarium est, quod per hanc vel illam actionem materiale fiat. Ratio autem est a priori,

quia honor est in genere signi; unde sub ea ratione fundat honestatem, quæ in tali casu reperitur; signum autem non variatur formaliter ex materia, quæ ad significandum imponitur, sed ex re proxime significata; ergo si cultus Dei ad eandem honoris significationem refertur, non variatur formaliter, nec sufficit ad distinguendos interiores actus religionis, etiamsi materia cultus varia sit. Denique confirmatur a contrario, nam si quis neget fidem flectendo genua idolo, aut verbis confitendo illud esse Deum, idem peccatum in specie est; ergo et e contrario idem est religionis cultus vero Deo tributus, sive hoc, sive illo signo fiat.

8. *Tertia assertio.* — Adhuc superest difficultas, an inter varios actus exteriores cultus divini sint aliqui formaliter etiam diversi in ratione cultus, ita ut interiores voluntates, quæ circa illos versantur, distinguantur specie. Et quoad hanc partem assero tertio, in latitudine actuum religionis inveniri specificam diversitatem. Probo primo inductione, nam promittere aliquid Deo, et implere promissum, sunt actus qui, moraliter et per ordinem ad rectam rationem spectati, habent bonitates specie distinctas, propter diversam rationem debiti, quam includunt. Similiter observare votum et facere juramentum, etiam valde diversæ res videntur, non materialiter tantum, sed etiam formaliter, et in ratione cultus et honestatis, quia per unum actum servatur fidelitas debita Deo, per alium vero recognoscitur Deus, ut prima, et infallibilis veritas, cui falsum dicere aut confirmare repugnat, quæ duo plane videntur etiam in ratione honesti maxime diversa; ergo voluntates interiores, quæ circa tales actus versantur, sunt etiam specie distinctæ. Cujus etiam argumentum a posteriori, seu a contrario est, quia peccata his actibus opposita sunt specie distincta, ac proinde in confessione distincte aperienda; et idem est de peccato, verbi gratia, omittendi missam, vel non implendi votum.

9. Quod autem quidam Theologi moderni dicunt, hæc peccata esse ejusdem speciei, et nihilominus esse distincte confitenda propter circumstantias varias notabiliter aggravantes, hoc, inquam, ut verum fatear, probabile non est: quis enim unquam dixit perjurium et orationis omissionem ex voto debitæ, esse ejusdem speciei, aut quomodo id credi potest, cum in illis actibus inferatur Deo injuria valde diversæ rationis? Denique, opinio asserens

circumstantias non mutantes speciem, sed intra eandem notabiliter aggravantes, esse confitendas, non est adeo certa, quin opposita sit practice probabilis; posset ergo aliquis, conformando se illi opinioni, non explicare has circumstantias, sed duas omissiones contra religionem confiteri, vel certe unam, si in die festo sacrum omisit, quamvis etiam ex voto ad id teneatur; quia tota illa tantum esset una gravior malitia, si esset ejusdem speciei, quod dicere esset absurdissimum, et periculosus error moralis. Et similia argumenta possunt fieri multa ex peccato perjurii, blasphemie, simoniae et similibus.

10. *Objectioni occurritur.* — Apparentius responderi posset, ex diversitate specifica malitiarum non inferri similem distinctionem in actibus virtutum, quibus talia peccata seu malitiæ opponuntur; quia eidem virtuti opponuntur vitia non solum specie diversa, sed etiam contraria. Sed contra, nam juxta veram doctrinam, malitia moralis in interiori actu voluntatis non est nisi privatio alicujus honestatis moraliter debitæ tali actui; ergo satis probabile argumentum sumitur a privatione ad habitum, nam privationes proxime distinguuntur ex positivis, quibus privant per se primo et immediate. Unde licet eidem habitui virtutis opponantur vitia extrema, nihilominus actus virtutis, quibus opponuntur vitiosi actus contrarii, etiam sunt inter se distincti, ut, verbi gratia, in liberalitate, cui opponitur avaritia et prodigalitas, distincti actus sunt prudenter retinere, vel donare, habentque honestates actuales valde diversas, quibus opponuntur vel nimia elargitio, vel nimia retentio. Idemque considerare licebit in omnibus similibus vitiis. Est autem res clarior in his peccatis, quæ non distinguuntur tantum ex diversis modis recedendi ab eodem medio virtutis per accessum vel recessum, sed etiam per diversam participationem objecti talis virtutis, in quo invenitur extensio quædam non solum in materiis particularibus talis objecti, sed etiam in participatione motivi, seu formalitatis ejus.

11. *Ratio a priori distinctionis inter religionis actus proponitur.* — Atque hinc sumenda est ratio a priori hujus partis, quia multi sunt actus voluntatis ad religionem pertinentes, qui non solum in materialibus, sed etiam in formalibus objectis talium actuum distinguuntur; ergo hujusmodi actus sunt specie diversi juxta generale principium, quod supponimus, actus distinguuntur specie ex objectis

formalibus. Antecedens probatur ac declaratur, quia ad formale objectum actus religiosi pertinet ratio honoris, seu cultus divini, quæ consistit in exhibendo aliquo signo aestimationis debitæ, quæ habetur de divina excellentia; hoc autem signum et hic honor aliquando exhibitur solum in testimonium divinæ auctoritatis in testificando, ut in juramento; aliquando vero exhibitur præcise in testimonium supremi dominii Dei, ut in sacrificio. Quæ rationes sunt valde diversæ formaliter, præsertim in ordine ad nostros inæquatos conceptus, et actus illis correspon-

dentis; ergo sufficit illa distinctio objectorum ad distinguendos illos actus. Simile argumentum fieri potest, quia ratio debiti etiam intrat objectum formale religionis, ut supra ostensum est; sed hæc ratio valde diverso modo participatur in diversis materiis partialibus religionis, ut patet in debito ex voto, vel ex simplici cultu, vel adoratione; quæ omnia magis patebunt ex discursu materiæ. Difficultas quæ hic superest, quamque tetigit contraria sententia de unitate, vel distinctione habitus, vel virtutis religionis, tractabitur melius in sequentibus.

FINIS LIBRI SECUNDI.

INDEX CAPITUM LIBRI TERTII

DE HABITU VIRTUTIS RELIGIONIS.

CAP. I. *An religio sit habitus proprius naturæ create intellectualis.*

CAP. II. *Quomodo distinguatur religio a fide, spe et charitate.*

CAP. III. *An religio sit virtus theologica, vel moralis.*

CAP. IV. *Quomodo religio a justitia distinguatur.*

CAP. V. *De distinctione religionis a dulia.*

CAP. VI. *An religio ab obedientia distinguatur.*

CAP. VII. *Sitne religio distincta virtus a pœnitentia.*

CAP. VIII. *De unitate specifica religionis.*

CAP. IX. *De perfectione hujus virtutis inter alias.*

LIBER TERTIUS.

DE HABITU VIRTUTIS RELIGIONIS.

CAPUT I.

AN RELIGIO SIT HABITUS PROPRIUS NATURÆ CREATE INTELLECTUALIS.

Explicatis objecto et actibus religionis, superest ut de ipso habitu, seu, quod idem est, de propria virtute tractemus, de qua prius quædam generalia expediemus, quia ex dictis faciliora sunt; deinde distinctionem illius a cæteris virtutibus investigabimus, ut tandem, quod difficilius est, unitatem ejus, ac specificam rationem investigare possimus.

1. *Prima assertio, dari in nobis habitum religionis.* — Primo, certum est dari in nobis habitum religionis, objecto et actibus supra